

Sygn. akt V CSK 215/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa Ł. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Powiatowemu Policji w B.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 810 (osiemset dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda Ł. D. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 16 lipca 2019 r., oddalającego jego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa – Komendantowi Powiatowemu Policji w B. o ochronę dóbr osobistych przez przeproszenie i zapłatę kwoty 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia na wskazany cel społeczny.

W motywach rozstrzygnięcia stwierdził, że zachowanie funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B., którzy dokonywali zatrzymania powoda podczas interwencji zainicjowanej przez niego w dniu 22 grudnia 2016r. nie było bezprawne. Zostało

bowiem spowodowane dwukrotnym, bezzasadnym, wyczerpującym znamiona wykroczenia (art. 68 kodeksu wykroczeń), wezwaniem przez powoda funkcjonariuszy policji do budynku sądowego, w trakcie prowadzenia rozprawy, w celu wylegitymowania sędziego, który prowadził sprawę karną, w której powód był oskarżonym. Stanowiło także naruszenie powagi sądu w rozumieniu art. 48§ 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2020r., poz. 365 – dalej jako: „u.s.p.”) i mogło skutkować zastosowaniem wobec powoda sankcji dyscyplinujących z art. 49 u.s.p., wobec naruszenia interesu społecznego jakim jest zapewnienie niezakłóconego sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Podkreślił, że przeciwne stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Rejonowego w O. z dnia 21 sierpnia 2017r. (II Kp [...]), nie jest w sprawie cywilnej wiążące (art. 11 k.p.c.).

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda. Wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, Sąd Apelacyjny naruszył bowiem wskazane w podstawach skargi przepisy prawa procesowego i materialnego, a w szczególności art. 378§ 1 k.p.c., nie rozpoznając zarzutów sformułowanych w apelacji powoda.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej

okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, niepubl. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl. i przywołane tam orzecznictwo).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi. Oczywiściej zasadności skargi skarżący upatrywał w rażącym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa, ujętych w podstawach skargi kasacyjnej. Skarżący nie uwzględnił, że skarga kasacyjna winna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi. Skarżący powinien podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i w czym – w jego ocenie – wyraża się ta „oczywistość”, a czego nie uczynił. Sformułował jedynie bardzo ogólne i lakoniczne

uzasadnienie, które nie pozwala stwierdzić, w czym dokładnie upatruje on przyczyn tego rodzaju – kwalifikowanej i nadzwyczajnej – wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Równocześnie, uzasadnienie przedstawione przez Sąd Apelacyjny nie pozwala stwierdzić jakichkolwiek oczywistych i rażących uchybień, które mogłyby odpowiadać analizowanej przesłance. Nie wynika z niego zwłaszcza, by Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 378§ 1 k.p.c. nie odnosząc się do zarzutów apelacji (k. 165 – 170). Skarżący nie wskazuje we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do jakich konkretnie zarzutów Sąd ten się odniósł, jaki to miało wpływ na wynik sprawy i z jakich przyczyn uchybienie to miało charakter kwalifikowany. Podkreślenia wymaga, że z obowiązku wynikającego z art. 378§1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone, przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2010r., V CSK 296/09, M.Pr.Bank. 2012, nr 4, s. 19, z dnia 26 kwietnia 2012r., III CSK 300/11, OSNC 2012r., nr 12, poz.144, i z dnia 4 września 2014r., II CSK 478/13, OSNC –ZD 2015r., nr D, poz. 64).

Również stanowisko Sądu Apelacyjnego nie stwierdza podstaw do udzielenia powodowi ochrony jego dóbr osobistych w ramach regulacji art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. i 417 k.c. (każdorazowo przytoczonych, bez konkretnej jednostki redakcyjnej, której zarzut dotyczy) - z uwzględnieniem treści art. 11 k.p.c. - nie wskazuje na rażące naruszenie prawa materialnego w wiążącym Sąd Najwyższy stanie faktycznym sprawy (art. 398³§ 3 i 398¹³§ 2 k.p.c.).

Ubocznie dostrzeżenia wymaga, że powodowi odrębnie przysługiwało prawo dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę (na swoją rzecz) w szczególnym trybie karnoprocesowym (art. 552§ 4 k.p.k.) i w tym zakresie droga sądowa przed sądem cywilnym była wyłączona.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹§ 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 3 i art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 i w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265).